ואם תחתיה תעמוד הבהרת א] דאחולי דכתיב תחת הנחושת אביא זהב ב] והלכך גבי קדשי מזבח דעבדין תמורה לישנא דאתפוסי הוא גבי קדשי בדק הבית דלא עבדין תמורה לישנא דאחולי הוא אמר רבא אפילו בקדשי מזבח ג] משכחת לה לישנא דאחולי הוא א כגון שהיה הקדש בעל מום א"ר אשי אפילו בבעל מום נמי ד] משכחת לה לישנא דאחולי ומשכחת לישנא דאתפוסי ב ידו אקודש חול הוי ידו אחול קודש הוה בעי אביי ה] ג היו לפניו שתי בהמות של קדש בעלות מום ושתי בהמות של חולין תמימות ואמר הרי אלו תחת אלו מהו [א] מי ו] אמר לאתפוסי ולקי או דלמא כל היכא דאיכא היתרא לא שביק איניש היתרא ועביד איסורא ואת"ל כל היכא דאיכא היתרא לא שביק ז] איניש ועביד איסורא ד היו לפניו שתי בהמות של קודש ואחת מהן בעלת מום ושתי בהמות של חולין ואחת מהן בעלת מום ואמר הרי אלו תחת אלו מהו [ב] ח] מי אמר תמימה תחת תמימה לאתפוסי בעלת מום תחת בעלת מום לאחולי או דלמא תמימה דחולין תחת בעלת מום דהקדש ובעלת מום דחולין תחת תמימה דהקדש ט] ותרווייהו לקי ואם ת"ל כל היכא דאיכא היתירא לא עביד איסורא ולאחולי הוא ולא לקי ה היו לפניו שלש בהמות של קדש ואחת מהן בעלת מום ושלשה בהמות של חולין תמימות ואמר הרי אלו תחת אלו מי אמרינן י] מדתמימות תחת תמימות לאתפוסי תמימות נמי תחת בעלת מום לאתפוסי או דלמא הכא נמי כל היכא דאיכא היתירא לא עביד איסורא וההיא בתרייתא לאחולי הוי ואם תימצי לומר הכא נמי כיון דאכתי גברא לא איתחזק באיסורי לא שביק התירא ועביד איסורא בעי רב אשי ו היו לפניו ארבע בהמות של קדש ואחת מהן בעלת מום וארבע בהמות של יא] חולין ואמר הרי אלו תחת אלו מהו הכא ודאי כיון דאיתחזק גברא באיסורי (בכולן) יב] לקי בארבע מלקיות או דלמא אע"ג דאיתחזק באיסורא לא שביק איניש היתירא ועביד איסורא יג] והוי בתרייתא לאחולי הוי תיקו: אם היתה הקדש בעל מום יצא לחולין כו': א) א"ר יוחנן יצא לחולין דבר תורה ז וצריך לעשות דמים מדבריהם ור"ל אמר אף צריך לעשות דמים דבר תורה במאי עסקינן יד] אי נימא אאונאה בהא נימא ר"ל אף צריך לעשות דמים טו] [דבר תורה] והא ב) תנן ח אלו דברים שאין להם אונאה העבדים והשטרות והקרקעות וההקדשות אלא אבטול מקח בהא נימא ר' יוחנן צריך לעשות דמים מדבריהם והאמר

ואם תחתיה תעמוד. עמדה במקומה והיינו דומיא דאתפוסי שההקדש עומד במקומו הלכך הואיל ותרוייהו משמע [ג] לא מסרו הכתוב אלא לחכמים דידעי למימר היכא הוי תחת אתפוסי והיכא הוי חילול: **גבי קדשי בדק הבית כו':** **ידו אקודש חול הוי.** הניח ידו אקודש ואמר זו תחת זו אידך דחולין ודאי טז] לחולין מתכוין וחול הוא: **ידו אחול.** ואמר זו תחת זו אתפוסי הוא דקדש בעל מום עושה תמורה (א) ואי הוה בעי האי לאחולי הוה מנח ידיה על ההיא יז] דקדש: **ואמר הרי אלו** יח] (חטאת) **תחת אלו.** ולא הניח ידו לא כאן ולא כאן: **לאתפוסי.** מתכוין או לאחולי מתכוין. והוא הדין נמי דמצי למיבעי בחדא אלא איידי דבעי יט] מיבעיא הך בעיא אחריתי בתרתי נקט (ב) סירכא דתרתי: **איסורא.** לא ימיר ג): **תמימה תחת תמימה לאתפוסי.** דהא ודאי אי אפשר דלא הויא חדא לאתפוסי הואיל וחדא תמימה דהקדש כ]איכא כא] מיהת בקדשי מזבח ותמימים אמרינן לעיל דאתפוסי הוא: **ובעלת מום תחת בעלת מום לאחולי.** דודאי אתפוסי ליכא למימר דרע ברע לא כתיב דליעביד תמורה: **או דלמא תמימה דחולין תחת בעלת מום כו'.** ואף על גב דפשיט לעיל דלא שביק היתירא ועביד איסורא איכא למיבעי הכא הואיל ואי אפשר דלא עביד איסורא בחדא איכא למימר כי היכי דבהא עביד איסורא בהא נמי לא איכפת ליה ודאי אתפוסי הוא: **היו לפניו שלשה בהמות כו'.** דאף על גב דפשיטנא דלא שביק היתירא ועביד איסורא איכא הכא למיבעי דאיכא למימר זיל בתר רובא כיון דע"כ תרתי לאתפוסי דהשתים דהקדש תמימות וליכא אחולי בהו שלישית נמי אתפוסי הוא: **גברא לא איתחזיק.** כב] דבשלשה זימנין הויא חזקה תרי זימני לא הוי חזקה. כג] לשון ירושלמי בעי אביי (כו') כד]או דלמא כה] תמימה תחת תמימה לאתפוסי דחזיא להקרבה אבל תמימה תחת בעלת מום דבעלת מום דהקדש לא כו](הוי') חזיא להקרבה לאחולי איכוון כז](ג) כיון דבעא למימר חדא לאתפוסי כו' כלומר דאילו הוה בדעתיה לאתפוסי חדא ולאחולי חדא הוה קאמר בהדיא הך לאתפוסי והך לאחולי כי הדדי כלומר שתיהן עשאן שוות הואיל ולא פירש [ד] כח]על שתיהן הניח ידו ושתיהן תמורה דהא איבעי ליה לאתנוחי ידיה על בעלת מום דקדש אי הוה בדעתיה לאחוליה אלא אי הוה לפניו (כו') כט] מדהני תרתי בהמות לאתפוסי דודאי מתפיס הנך תרתי דחולין בההיא דקדש דממירין שנים באחד [לעיל ט.] דהא כיון דתמימה דקדש ליכא למימר לאחולי אההיא בעלת מום נמי לאתפוסי ולקי שלשה מלקיות או דלמא ההיא בעלת מום דקדש לאחולי והאי דלא אתנח ידיה על ההיא ל] דבעלת מום שהניח ידו על חולין דכיון לא] דלאחולי הוה בעי הוה ליה לאנוחי אבעלת מום דקדש. הא דנקט לב] כל ההיא דבעלת מום קמ"ל דאי הוה מנח ידיה על התמימה של קדש שעם הבעלת מום הוה מהני נמי כאילו אנחה על בעלת מום לג] גופה והא אמרי' בההיא דבת אחולי היא דלאחולי איכוון ובתמימה לאתפוסי לד] דאע"ג דאנח ידיה עליה הואיל וליכא למימר אחולי בה בדידה. רמי רמויי כגון דהוין ג' בהמות של קדש ואחת בעלת מום ושלשה בהמות של חולין תמימות והעמידן בשתי שורות זו כנגד זו והאי רמי כמו איתרמי שכוונס זו מול זו ואנח ידיה על הנך דחולין ואמר אלו תחת אלו מי אמרינן כיון דרמי חדא לקביל חדא להכי פלגינהו דלא בעי לשוויי לבעל מום כי הני לה] דהיינו לאתפוסי אלא לאחולי או דלמא בתר דבורא דידיה אזלינן והרי הניח ידו על החול ולאתפוסי איכוון. לישנא אחרינא או דלמא בתר לו] רובא אזלינן וכיון דרובא לאתפוסי איהו נמי לאתפוסי: **יצא לחולין דבר תורה.** דאמרינן בפ' המנחות והנסכים (מנחות קא.) ואם כל בהמה טמאה [ויקרא כז] בבעלי מומין שנפדו הכתוב מדבר: **מדבריהם.** דמה"ת אין אונאה להקדש דכתיב (ויקרא כה) אל תונו איש את אחיו ולא הקדש: **אף צריך לעשות לו דמים דבר תורה.** לז] רב חסדא מפרש לה לקמן [ע"ב]: **אי נימא אאונאה.** דלא נתאנה אלא שתות: לח] **ביטול מקח.** שנתאנה יותר משתות: והאמר

בעי רב אשי היו לפניו שתי בהמות. ה"ה דבחד בהמת קדש בעלת מום וחד תמימה חולין מצי למיבעי ואיידי דאיכא בסמוך בעיות דמיירי דוקא בשתי בהמות נקט נמי הכא כן: **בעלת** מום תחת בעלת מום לאחולי או דלמא תמימה דחולין תחת בעלת מום דהקדש ובעל מום דחולין תחת תמימה דהקדש תרוייהו לאתפוסי ואתרוייהו לקי. תימה למה הוצרך כל זה הוה מצי למימר בקיצור בעלת מום תחת בעלת מום לאחולי או דלמא הא נמי לאתפוסי ופירש"י דבעלת מום תחת בעלת מום לא תפיס דאין רע עושה תמורה ברע דדוקא טוב ברע או רע בטוב עושה תמורה אבל רע ברע לא ולא נהירא דזה לא מצינו ועוד דאדרבה משמע לעיל בפ"ק (דף ט.) דרע ברע תפיס דקאמר לעיל א"כ נימא קרא טוב ברע או רע [בו] משמע דרע ברע תפיס מיהו כל השיטה דהכא משמע כפירוש רש"י דבבעיא דלעיל נמי נקט שתי בהמות של חולין תמימות ולא נקט בעל מום ור"י פירש דרע ברע נמי חייל תמורה עליה מיהו יש לנו לומר טפי לאחולי מלאתפוסי דלמה יתפיס מאחר דאינו מעלה אותה דגם זאת אינה ראויה להקרבה: **אף** צריך לעשות דמים דבר תורה. ולא יצא לחולין עד שיעשהו דמים והכי פירושא דמתני' יצא לחולין וצריך לעשותו דמים כלומר יצא לחולין כשיעשהו דמים והא דאיצטריך למיתני יצא לחולין משום דתנא לעיל מינה לישני דלא נפקי לחולין אלא נתפסין בתמורה וזה וזה קדושים תנא נמי לישנא דאחולי:

מסורת הש"ס

א) [ב"מ נז. כל הסוגיא ע"ש], ב) ב"מ נו., ג) [ויקרא כז],

הגהות הגר"א

[א] גמ' מי אמר לאתפוסי עד איסורא ל"ג רש"י. וגרסתו לאתפוסי מכוין או לאחולי מכוין ואת"ל כו' וכ"ה הגירסא נכונה: [ב] שם מי אמר תמימה כו'. עי' רש"י ותוס' שדחקו מאד ול"נ דהגירסא מהופך וכצ"ל מי אמרינן תמימה תחת תמימה בעלת מום תחת בעלת מום ותרוייהו לקי א"ד תמימה דחולין תחת בע"מ דהקדש לאחולי בעלת מום דחולין תחת תמימה דהקדש לאתפוסי ואת"ל כו'. פי' דבע"מ תחת בע"מ א"א לומר לאחולי דמאי אהני תיקו. גירש"י ל"א בעי אביי היו לפניו שתי בהמות של קדש ואחת מהן ב"מ ושתי בהמות של חולין תמימות ואמר הרי אלו תחת אלו מהו מי אמרינן תרוייהו לאתפוסי א"ד תמימה תחת תמימה לאתפוסי אבל תמימה תחת ב"מ לאחולי ואת"ל כיון דבעי למימר חדא לאתפוסי וחדא לאחולי כי הדדי עבדן ואתרוייהו אנח ידיה אלא אי היו לפניו שתי בהמות של קודש ואחת מהן בע"מ ושלשה בהמות של חולין תמימות מאי מדהני לאתפוסי האי נמי לאתפוסי א"ד ההוא בע"מ לאחולי קמכוון והא דלא אתנח ידיה על ההוא דבע"מ דס"א הא דנקט כו'. ההיא דבע"מ ואת"ל כיון תבעי לאתנוחי ידיה על תמימה דהקדש לאתפוסי מכוון רמי רמויי מאי מי אמרינן כיון דרמי חדא לקבל חדא להכי פלגינהו דלא בעי לשוויי לבע"מ כי הני א"ד בתר דיבורא דידי' אזלינן ל"א בתר רובא אזלינן תיבעי: [ג] רש"י ד"ה ואם. לא מסרו כו'. לא יכולתי להולמה ול"ל דמסתמא דעתו של אדם על לשון המועיל: [ד] ד"ה גברא. על שתיהן ל"ל ועל שתיהן:

רבינו גרשום

משמע לישנא דאתפוסי בתמורה דכתיב ואם תחתיה תעמוד הבהרת. כלומר שבמקומה עומדת אף בהמה זו של קודש במקומה בקדושתה ותופסת אחרת בקדושתה כדכתיב והיה הוא ותמורתו יהיה קודש: **ומשמע לישנא דאחולי.** שמוציאו מקדושתו ונכנס זה במקומו כדכתיב תחת הנחשת שגזלו אביא זהב במקומו הואיל וכן כו': **אמר רבא** אפילו בקדשי מזבח הוי לישנא דאחולי כגון שהיה הקודש **בעל מום.** והכי סבירא ליה לרבא דהא ואם היה קדש בעל מום משמע נמי ארישא קאי אמר ה"ז תחת זו שהרי לא מצינו תחת גבי תמורה: **הניח ידו על הקדש.** בעל מום ואמר תהא זו של חולין תחת זו של קדש שידי עליו חול היינו משמע לישנא דאחולי שיצא זו של קודש ויכנס זה במקומו: **אם הניח ידו על זו של חולין ואמר תהא זו תחת זו.** הוי האי בעל מום קודש ולא יצא לחולין וזה תמורתו: **מי אמרינן לאתפוסי** בתמורה קאמר ולקי תרי מלקיות: **או דלמא כל היכא דאיכא היתירא** דיכיל לאחולי ולית ביה **לאו לא עביד איסורא** להמיר: **מי אמרינן** תמימה תחת תמימה **קא אמר.** לאתפוסי תמורה דכיון דשניהן תמימות על איזו שמניח ידו מתפסת בתמורה: **ובעל מום** [דחולין]. תחת בעל מום דהקדש: **ובעל מום.** דחולין תחת תמימה דהקדש דהיינו טוב ברע או רע בטוב ואתרווייהו לקי: **ואת"ל היכא דאיכא** קצת למיעבד בהיתירא לא עבד כולה באיסורא ולאחולי הוא דמתכוין ולא לקי אלא חדא: **היו לפניו ג' בהמות של קודש ואחת מהן בעלת מום כו'.** מי אמרי' מתמימה תחת תמימה לאתפוסי: **תמימה דחולין נמי תחת בעל מום.** דקודש לאיתפוסי דאזלינן בתר רובה: **או דלמא הכא נמי אמרי' כל היכא כו'.** כיון דאכתי גברא לא אתחזק תלתא זימני באיסורי למעבד תמורה אמרינן לא שביק התירא אלא לאחולי הוא: **בעי רב אשי היו לפניו כו'.** ל"א בעי אביי היו לפניו כו' או דלמא תמימה תחת תמימה לאיתפוסי דחזיא תמימה דקודש להקרבה הלכך תפסה תמורה אבל תמימה תחת בעל מום של קודש דלא הויא בעלת מום לא תפסה תמורה אלא לאחולי הוא: ואת"ל הכא כיון דבעי למימר בפירוש חדא לאיתפוסי וחדא לאחולי ולא אמר תרוייהו תפסו דתרוייהו כי הדדי אנח ידיה על הנהו דחולין דאי לאחולי איתבעי ליה לאתנוחי ידיה על ההיא בעלת מום כדאמרינן לעיל הניח ידו על הקודש חולין מדלא אתנח ידיה עלה אלא על תמימה דחולין ש"מ תרווייהו תפסן: אלא היו לפניו ב' בהמות של קודש ואחת מהן בעלת מום ושלש בהמות תמימות של חול והניח ידו על בהמה של חול ואמר הרי אלו תחת אלו דהכא המיר ב' תמימות של חולין בתמימה אחת של קודש וכדתנן בפ"ק ממירין אחד בשנים כו': מי אמרינן מדהני תרתין בהמה תמימה של חולין לאתפוסי בההיא תמימה דקודש ההיא תמימה שלישית של חול לאתפוסי תחת בעלת מום דקודש או דלמא לאחולי הוא והדין דלא אתנח ידיה על ההיא תמימה דקודש דבהדי בעלת מום ולא על בעלת מום נמי דהכי הוה דיניה אי הוה לאחולי האי דלא אתנח משום דקסבר רובה עדיף מוטב להניח ידו על הרוב שלש [ולא] על שתים אבל מכל מקום דעתו לאחולי תיבעי. רמויי רמי חדא להדי חדא כלומר אם חיבר כל אחת של הקדש כנגד אחת של חולין והנהו חולין כולן תמימין וחדא דהקדש בעלת מום ואמר אלו תחת אלו מאי מי אמרינן כיון דרמי חדא להדי חדא מעשיו מוכיחין דתמימה כנגד תמימה לאתפוסי ובעל מום כנגד תמימה לאחולי או דלמא לא משגיחינן ארמויי אלא בתר דבורא אזלינן דאמר הרי אלו תחת אלו והאי משמע נמי דאמר אתמימה דחולין וליהוו כולהו לאיתפוסי: ל"א או דלמא בתר רובה אזלינן דהנהו דחולין הוו רובה ואנהו אנח ידיה וליהויין כולהו לאיתפוסי תבעי: יוצא לחולין דבר תורה. משום דכי אמר בלשון תמורה אינו יוצא לחולין אלא הוא ותמורתו קודש אבל כשאמר הרי זו מחוללת על זו שלא אמר בלשון תמורה: **יוצא לחולין דבר תורה.** כפסולי המוקדשין דניכרין: **וצריך לעשות לו דמים.** כדאמרן לעיל מדבריהן של חכמים שדברי תורה אין אונאה להקדשות דעמיתו כתיב למעוטי דהקדש: **במאי פליגי אי נימא אאונאה.** אדין אונאה: **ל"א** קאמר בפירוש דטעו בשתות דהיינו דין אונאה דחייב להחזיר לו: **בהא נימא** ריש לקיש דבר תורה והתנן כו': **ואלא** דטעו בכדי ביטול מקח. ביותר משתות:

עין משפט נר מצוה

כג א מיי' פ"ז מהלכות ערכין הלכה ט:

כד ב מיי' פ"ג מהל' תמורה הלכה ג:

כה ג ד ה ו מיי' שם הלכה ג:

כו ז מיי' פ"ז מהלכות ערכין הלכה ח ט:

כז ח מיי' פי"ג מהלכות מכירה הלכה ח טוש"ע ח"מ סימן רכז סעיף כט:

תורה אור השלם

1. וְאִם תַּחְתֶּיהָ תַּעֲמֹד הַבַּהֶרֶת לֹא פָשָׂתָה צָרֶבֶת הַשְּׁחִין הִוא וְטִהֲרוֹ הַכֹּהֵן: ויקרא יג כג
2. תַּחַת הַנְּחֹשֶׁת אָבִיא זָהָב וְתַחַת הַבַּרְזֶל אָבִיא כֶסֶף וְתַחַת הָעֵצִים נְחֹשֶׁת וְתַחַת הָאֲבָנִים בַּרְזֶל וְשַׂמְתִּי פְקֻדָּתֵךְ שָׁלוֹם וְנֹגְשַׂיִךְ צְדָקָה: ישעיהו ס יז

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ידו אחול וכו' דאי הוה: (ב) ד"ה לאתפוסי וכו' נקט נמי הכא בתרתי הס"ד: (ג) ד"ה גברא לא אתחזק וכו' כיון דבעא למימר נ"ב זהו דיבור הוא פי' על ירושלמי לפי גירסת ירושלמי שאינו בנוסחא שלנו וכן כולם בסמוך הוא לפי גירסת ירושלמי:

מוסף רש"י

יצא לחולין דבר תורה. ואפילו אין זו יפה כמותה, כדאמר לאמעיט מאונאה (ב"מ נז.). **אף צריך לעשות דמים דבר תורה.** דגבי הקדשות ערכך כתיבא בכולהו וקסבר ערכך שווין משמע, ור' יוחנן סבר ערכך כל דמים שיערכוהו משמע ליה, אם זול אם יוקר (שם). **והשטרות.** המוכר שטרות לגבות חוב שבתוכו ויטלנו לעצמו (שם נו.). **וההקדשות.** גזבר המוכר הקדש או המוכר עולתו שנפל בו מום (שם).

שינויי נוסחאות

א] הבהרת ומשמע לישנא דאחולי (ש"מ) ב] זהב הואיל וכך לא מסר הכתוב אלא לחכמים גבי קדשי מזבח דעבדי תמורה לישנא כו' דלא עבדי תמורה (ש"מ) ג] מזבח זימנין דמשכחת לה לישנא דאחולי כגון. תיבת הוא נמחק (ש"מ) ד] נמי זימנין משכחת לה לישנא דאחולי וזימנין משכחת לה לישנא (ש"מ) ה] גי' תוס' רב אשי, ו] מי אמרינן לאתפוסי מתכוין ולקי (ש"מ) ז] איניש היתרא ועביד איסורא ולאחולי הוי היו (ש"מ) ח] מי אמרינן כצ"ל (יעב"ץ) ט] דהקדש ובתרווייהו לקי (ש"מ) י] אמרינן מדהני תרתי תמימות תחת תמימות לאתפוסי ההוא בהמה תמימה של חולין נמי תחת בהמה של הקדש בעלת מום (ש"מ) יא] חולין תמימות (ש"מ) יב] לקי ארבע מלקיות או (ש"מ) יג] והך בתרייתא לאחולי הוי תיקו (ש"מ) ועי' גי' אחרת בהשמטות שיטה שבסוף המסכת. יד] אי נימא אאונאה. בקצת ס"י כתוב לישנא אחרינא אי נימא דטעו בשתות בהא נימא וכו', וזו היא גרסת הרגמ"ה ז"ל (ש"מ) טו] דמים והא אנן תנן. תיבות דבר תורה ל"ס ונמחק (ש"מ) טז] ודאי לאחולי מתכוין (ש"מ) יז] ההיא דהקדש הס"ד (ש"מ) יח] תיבת חטאת נמחק (ש"מ) יט] דבעי למבעיא הך (ש"מ) כ] איכא באחת ובקדשי מזבח תמימים אמרינן לעיל דאתפוסי הס"ד (צ"ק) כא] איכא ותחת בקדשי מזבח תמימים תיבת מיהת ואות ו' ל"ס (ש"מ) כב] איתחזיק תלתא זימני הוי (ש"מ) כג] ע' גרסא זו ופירושה בהרגמ"ה ז"ל (ג' קה"י) כד] היו לפניו ג' בהמות של קדש ואחת מהן ב"מ ושני בהמות של חולין תמימות ואמר הרי אלו תחת אלו מהו מי אמרי' תמימה לאתפוסי מדתמימה תחת תמימה לאתפוסי האי נמי לאתפוסי א"ד כו' תמימה לאתפוסי דחזיא כו' (צ"ק) כה] תמימה תחת תמימה לאתפוסי דחזיא להקרבה וכו' (ש"מ) כו] ל"ק מ"ז, כז] את"ל כיון דבעי למימר כצ"ל (צ"ק) כח] ועל שתיהן לא הניח ידו כו' (צ"ק) כט] ג' בהמות של קדש ואחת מהן ב"מ וג' בהמות של חולין תמימות והניח ידו על של חולין (צ"ק) ל] ההיא בהדי דבעלת (ש"מ) לא] ואת"ל דכיון (צ"ק) לב] דנקט על ההיא בהדי דבעלת (ש"מ) לג] גופה והוה אמרינן (ש"מ) לד] צ"ל ואע"ג (מצ"ד) לה] הני דהני לאתפוסי ואיהו לאחולי או (ש"מ) לו] בתר רובייא אזלינן (ש"מ) לז] צ"ל כדרב חסדא (מצ"ד) לח] שתות הס"ד. ומה"ד והא אנן תנן בפרק הזהב אלו דברים שאין כו' וכולהו נפקא מקרא התם הס"ד ומה"ד ביטול (ש"מ)

שיטה מקובצת

דאיתחזק גברא באיסורא לא וכו'. גליון אע"ג דאיתחזקא גברא אין זו חזקה גמורה דבבת אחת ובדבור (בא) א'. הר"י ז"ל: **תו' ד"ה בעלת מום וכו'** ולא נהירא דזה לא מצינו. גליון פי' הקונטרס דלאתפוסי לא דרע ברע לא עביד תמורה, וקשה דלעיל אמרינן רע ברע מבעיא.
ונראה דה"פ בעל מום לאחולי לאתפוסי לא אמרינן דשביק היתירא ועוד מה ירויח בהך התפסה כיון שהחולין בעל מום אין לאחולי מרויח לאכול קמייתא הקדש דחביבא ליה טפי. הר"י בגליון.